

Tisztelt művészetbarát közönség!

Németh Attila kiállításának megnyitóján a legbölcsebb dolog lenne, ha hallgatnánk, csöndben szemlélődnénk, megpihennénk.

Ezeknek a képeknek csend kell. Nem süket csendre gondolok, vagy a tekintély üres csendjére, főleg nem a döbbenet némaságára és még nem is csak a katarzistra. Olyan csöndet képzelek el, mint amelyet egy hosszú regény utolsó betűje, vagy egy hangverseny utolsó hangja után érzünk, mint egy átbeszélgetett éjszaka után, mint a játszadozásból aludni tért gyermekek után.

A néma kiállítás-megnyitó ebben az esetben nem azt jelentené, hogy nincs mit mondani - bár e művek kicsúsznak a túlesztétizált műelemzés köréből-, hanem azt, hogy minden mondat elvesz valamit a képek csöndjének varázsából. Ahogyan beszélgetni, úgy hallgatni is csak egy jó baráttal tud az ember.

Németh Attilára a csendesség illik. Így van ez óráin ma is, a Révai Gimnáziumban, így volt itt Ötvenévesen is, ahol a hátsó padban ülve vetítette és magyarázta a művészet történetét bemutató diákat, és a diákok,- akik más órákon harsogtak-megnyugodva adták át magukat a szemlélődésnek. Az akkori képek azért másképpen voltak szótlanok. Nem csak a reneszánsz ember derűje, a természet megfigyelésének és megértésének vágya szólt belőlük, de a természetlen természet száraz kóróit, kagylóhéjait, a kipányvázott, becsomagolt, elszigetelt emberi lelkeket is megszólaltatták. A várakozás hosszú éveit alatt sok kínlódást hordozó keserű kép született ebben a faluban, mire Dani születése nyomán megjelent az élet, a megváltás, a szakrális öröm a vásznakon. A korábbi vészjóslóan vörös égboltokon ma könnyű felhők futnak, a télen itt maradt száraz gizgazok helyett (amelyek olyan jól meg voltak festve, hogy sohasem felejttem el) dús virágú vegetációk, a süket elhagyott hangszerek helyett az öröm.

De ne hogy valakinek az a tévképzete legyen, hogy egy családi album nyitott lapjai között kutat. A képeken megjelenő gyermek- túl a személyes sorsot beteljesítő örömon- emberiségképek, emberségképek szereplője. Az emberi élet legfontosabb kérdéseit teszi fel a festőnek, aki finom metaforákkal válaszol: Légy szent fiacskám.

Légy szent fiacskám. Ha már mindenképpen meg kellett törnöm a csendet, hogy a tisztelt megjelentek figyelmébe ajánljam a kiállítást hadd tegyem ezt Dsida Jenő versének segítségével